

IN HET VROLIJKE WEERHAANTJE
(DER FIDELE HAUSL)

Klucht in drie bedrijven

door

FRANZ SCHRAURER

vertaling

F. Drost

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN HET VROLIJKE WEERHAANTJE - DER FIDELE HAUSL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANZ SCHRAURER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

NICO: ± 65 jaar.

LIESJE: ± 24 jaar.

JOOST VAN DE BERG: 27 jaar.

TANTE IRMA: ± 58 jaar.

KLAARTJE: ± 18 jaar.

FRITS: ± 21 jaar.

KAREL PORSCH: ± 54 jaar.

ILONA: ± 18 jaar.

TOONEEL:

De achtertuin van het pension "Het Weerhaantje". Tegen de achtergrond de achterkant van het huis, met in het midden een deur, die altijd open staat. Graag enige treetjes naar de deur toe. Tegen het huis banken. In de tuin minstens twee tafeltjes met stoelen. Rechts en links moet men af kunnen gaan en op kunnen komen. Het liefst rechts en links een hoge heg- of een tuinmuur-decor, met aan beide zijden dus een poortje of gewoon een opening.

P.S.

- I) Vooral Nico moet het in dit stuk helemaal doen. Ik stel hem mij voor als een beweeglijk mannetje van rond de 65, misschien iets jonger. Niet groot van gestalte, integendeel, maar wel behoorlijk gezet. Een man met veel gebaartjes en veel mimiek, altijd vrolijk en iedereen de baas. De overige personen spreken voor zichzelf. Porsch is de grootheidswaanzin nabij; Ilona is een klein loedertje; Liesje is een schat; Klaartje een beetje schuw onschuldig meisje; Frits een beetje een lummel; Joost een fijne sportieve vent en tante Irma is het einde.
- II) Het geheel moet in een beetje *operette-achtige sfeer* gebracht worden, dus losjes, vlot, blij, luchtig, een tikkeltje aan *de overdreven kant* met veel pit en charme, en gebaartjes.

EERSTE BEDRIJF

(Doek open. De stoelen staan nog boven op de tafeltjes. Het is vroeg in de morgen, zomer, heerlijk stralend weer, men kan de vogels horen fluiten. Vanuit het huis hoort men Liesje een lente-achtig liefdeslied galmen. Even later komt zij zingend-dansend op met twee gebloemde tafelkleedjes over haar arm en twee vaasjes bloemen in haar hand. Ze deponeert kleedjes en vaasjes op de bank tegen de muur, zingt, danst, maakt een pirouette, en tilt vervolgens de stoelen van de tafeltjes. Dan spreidt zij - eveneens zingend en dansend - de tafelkleedjes over de tafeltjes en zet de vaasjes met bloemen er op. Als zij klaar is, overziet zij haar werk en zegt dan trots)

LIESJE: Zo, mijn gasten kunnen komen. *(dan schatert zij het uit)* Hoor mij!... MIJN gasten!... Alsof dit hele bedrijfje niet het eigendom van Niekel is. Maar Niekel - die goeierd - zegt: beschouw jij je nu maar als eigenaresse. Ja, zo is Niekel. O, hij is toch zo'n lieverd, mijn Niekel. Dis ben ik de eigenaresse van Het Weerhaantje. Ja, zo heet dit geval. 't Weerhaantje. *(dan ineens treurig)* Maar wat is een eigenaresse zonder man?... Wat een vrouw zonder liefde... O, u had gedacht dat Niekel mijn geliefde was? Hij is het liefste dat ik op aarde bezit, maar mijn geliefde... o nee, nee nee... *(lacht)* *(dan wordt zij weer ernstig)* Ik heb nog steeds geen geliefde... En ieder meisje verlangt toch... naar de prins van haar dromen... *(zucht diep)* Zou die ooit nog wel komen?... *(dan ineens weer vrolijk)* Maar kom, de zon schijnt, de vogels fluiten, de liefde hangt in de lucht. Je hoeft haar maar te plukken. *(plukt in de lucht)* Ik pluk, ik pluk, ik pluk... *(dan weer ineens treurig)* ik pluk al zolang *(opent haar hand)* Maar niets, niemendal... Toe kom, je moet vrolijk zijn en zingen, dan komt de liefde je vanzelf aangewaaid. *(en zij galmt weer haar lied en draait er een pirouette bij)*

NICO *(verschijnt in de open deur, is gekleed in een huisknechten jasje en tilt een ongelooflijke berg bemodderde schoenen, waarboven nog net zijn kopje uitsteekt en aan zijn arm bungelt een kistje met schoen poetsgerei):* Na na na na, droomt onze kleine prinses weer van de liefde? De liefde, de liefde, de liefde...!

LIESJE: De liefde is de fleur van het leven, Niekel.

NICO: En ik dan? Ik ben mijn hele leven vrijgezel geweest. Ben ik dan geen gelukkig man?

LIESJE *(snelt naar hem toe, rost hem even door het haar):* Jij bent de liefste en gelukkigste man van heel de wereld, Niekel.

NICO: Ho ho ho, mijn schoenen! De schoenen van de gasten! Nu lazeren ze op de grond. En moet ik mij weer bukken om ze op te

rapen. (*bukt zich zuchtend en met veel moeite*)

LIESJE: Maar Niekel, ik kan toch niet mijn hele leven alleen blijven.

NICO (*bukkend schoenen rapend*): Ben ik dan wind? Lucht? Water soms? Zijn wij dan niet gelukkig met elkaar?

LIESJE: Maar aan jou komt eens een eind.

NICO: O, dank je.

LIESJE (*pakt hem even bij zijn hoofd*): Zo bedoel ik het niet, lieverd.

NICO: Ho ho, nu lazeren ze weer opnieuw op de grond. Zo kan ik mij blijven blikken.

LIESJE (*voor zich uit, een beetje in extase*): De liefde is zo heerlijk Niekel... En eens zal hier toch een sterke man moeten komen om mij terzijde te staan.

NICO (*kijkt even omhoog*): Ik zeg al niks meer. De eeuwige droom van jonge meisjes... Zo heeft Niekel ook eens gedroomd...

LIESJE (*verwonderd*): Hè?...

NICO (*zich nu snel oprichtend*): Niks niks! Vort vort! aan je werk! Er is nog een heleboel te doen en Niekel moet hier zijn schoenen poetsen.

LIESJE (*grappig*): Zeg, geen bevelen hier hè, ik ben de waardin.

NICO: Had je het liever andersom gewild? Ik de waardin? Ik zie me al in zo'n rokje.

LIESJE: Maar jij had de waard kunnen zijn en ik het dienstertje.

NICO: O hemeltje lief! Ik de waard! Er zou geen gast meer komen. De gasten willen graag wat jongs, wat vrolijks, wat tralala.

LIESJE: Nu neem ik gauw de benen, als jij met complimentjes begint.

NICO (*haar naroepond*): Ik zal voor je duimen dat die prins van je dromen gauw te voorschijn komt. Misschien mag ik me dan ooit nog eens een beetje grootvader voelen. Krijg ik ook nog iets van liefde.

LIESJE (*snel naar hem terug, even door zijn haar*): Ben je zoveel te kort gekomen, arme schat?

NICO (*probeert haar een paar schoenen in de hand te duwen*): Hier, help me liever een handje met die verrekte schoenen.

LIESJE (*grappig*): Wat! Ik schoenen poetsen?! Ik moet gauw maken dat ik aan mijn soep kom voor vanmiddag.

NICO: Als jij mij nu helpt, kom ik straks bij jou in de keuken om de balletjes te draaien. Zo (*maakt een draaiende beweging, waarbij hem opnieuw alle schoenen ontglippen*) Ah, nu lazeren ze weer op de grond en moet ik mij weer bukken.

LIESJE (*lacht*): Geen gast die meer soep zou blijven!

NICO (*bukkend, even opkijkend*): De balletjes zouden naar schoensmeer smaken.

LIESJE: Dus ik de soep en jij de schoenen. Schiet maar gauw op, anders ben je vanmiddag nog niet klaar. (*snel af*)

NICO (*ziet haar vanuit zijn gehurkte houding teder na*): Wat een wolkje... En voor zoiets zou je niet álle schoenen van héél de wereld willen poetsen?... (*schoenen oprapend en ze naast elkaar in het gelid op de bank plaatsend*:) Poetsen poetsen poetsen is mijn lust en leven. Ah, vergeet het maar! Als ik het een ander voor me zou kunnen laten doen, zou me dat nog wel zo lief zijn. Maar... ik kan het haar toch niet laten doen? De waardin zeg!... Tja, zeg nu zelf Eris: had ik haar het dienstertje kunnen laten zijn en ik de waard?... Ik loop tegen 't eind... ze zei het net zelf... en zij is nog jong, hübsch, vrolijk, charmant... zij moet de prins van haar dromen nog ontmoeten... En maakt zij dan als waardin niet een veel betere kans?... (*heeft intussen al zijn schoenen op de bank*) Zo, nu staan al mijn schoenen als soldaatjes in het gelid. (*schreeuwt nu als een commandant van het leger*) De héééle afdeling!... Rechtsom... Keer! Mars! Naar de kamers van de gasten toe! Wat?! Jullie weigeren?! Dat is insubordinatie! Ik zal je! (*neemt snel schoensmeerdoosje uit het kistje, opent het, spuugt erin, maakt er met zijn borstel een smeerseltje van, nadert dan de schoenen*) Jij?! Wat moet dat?! Hier een lik op je neus! Jij ook één en jij ook. Jij ook en jij ook. Jij ook en jij ook!

JOOST (*van rechts op*): Goeie morgen!

NICO (*loopt met doosje en borstel snel naar hem toe*): En jij ook één! (*geeft hem een lik op zijn neus*)

JOOST (*niet eens kwaad*): Maar wat is dat nou?! Ik kom hier in alle onschuld vragen of er nog een kamer vrij is, en krijg een lik schoensmeer op mijn neus!

NICO: Oh! Duizend maal excuus, meneer, ik dacht dat u één van mijn soldaten was. Maar kom hier, bukt u zich een weinig, dan zal ik uw neus weer uitpoetsen. (*poetst nu met zijn mouw over de neus van Joost*) Zó'n mooie neus hebt u nog nooit gehad!

JOOST (*lachend*): U bent me er eentje!

NICO: Zeg dat wel, meneer: een eenvoudig schoenpoetsertje. U zoekt een kamer?

JOOST: Ja, is de waardin er niet?

NICO: Dat wel, maar waar, meneer? Ik zou haar moeten zoeken en daar heb ik nu geen tijd voor.

JOOST: Waarom geen tijd?

NICO (*neemt snel schoen en borstel ter hand*): U ziet toch hoe druk ik bezig ben met schoenen poetsen. De gasten wachten. Ze kunnen niet beneden komen voordat zij hun schoenen hebben.

JOOST: Maar ze hebben toch wel meer paar schoenen hij zich.

NICO: Dat wel meneer, maar toch wachten zij. Wacht, (*en drukt hem snel schoen en borstel in de hand*) poetst u even voor mij door,

intussen zoek ik de waardin. (*Joost staat bedremmeld met schoen en borstel*) Ja, poetst u maar, het is een heerlijk gezicht om na even poetsen die vuile schoenen weer te zien glimmen als een jonge maagd. Ik ben zo terug. (*naar de deur, waar hij zich nog even omdraait*) Fluit er maar een vrolijk liedje bij, dan gaat het poetsen veel gemakkelijker. (*af, roepend: waardin! waardin!*)

JOOST: Dat is me ook een mooie! Nou ja, laat ik sportief zijn. (*en begint te poetsen en fluit er een deuntje bij*)

NICO (*we zien zijn rug in de open deur verschijnen, armen uitgespreid*): Nee nee, niet te snel, waardin. (*kijkt even om*) O nee, hij is nog lang niet klaar.

LIESJE: Laat me er door Nico. Je laat een gast toch geen schoenen poetsen. (*passeert Nico, staat versteld als zij Joost ziet, roept stralend uit*) Joost!!!...

JOOST (*blij verrast*): Liesje...!!

NICO (*dringt zich naar voren*): Joost? Liesje? Ken jij die man dan, Liesje?

LIESJE (*verrukt*): Ssst...! (*fluistert hem hardop in het oor*) Eén van mijn dromen, Niekel! Ik zei het vanmorgen toch: het hangt in de lucht! (*en gaat dan op Joost toe*) Joost! Dat we elkaar hier weer terug zien! Hoelang is het al geleden? Waar woon je tegenwoordig? En wat doe je? Je wou toch altijd sportleraar worden.

JOOST: En dat ben ik nu. Daarom kom ik juist hier.

LIESJE: O, je bent geslaagd voor je examen en nu kom je wat vakantie nemen.

JOOST: Nou, vakantie is het juiste woord niet.

LIESJE: Zet eerst die schoen eens neer. Niekel, neem hem die borstel uit handen. Het is geen gezicht.

NICO: Nee, een borstel hoort meer bij mij. Geef hem mij maar..., Joost.

LIESJE: Ja, Nico is meer dan alleen maar mijn huisknecht. Hij is als een vader voor me.

NICO: Haar schoenpoetsvader. (*zuchtend*) Ars het er maar niet zoveel waren.

LIESJE: Nico is liever lui dan moe, niet Niekel? Toe haal vlug een paar tassen koffie. Joost zal wel trek hebben.

NICO (*snel afgaand, terwijl hij borstel en schoen neergooit*): Ik breek mijn nek al over de treden en de loper. (*voor het afgaan zich nog even omdraaiend*) Koffie met of zonder?

JOOST: Graag zonder, ik ben sportman.

NICO: Poets intussen nog een schoentje voor me.

LIESJE: Nico!!!

NICO: Sportmensen moeten in beweging blijven. (*snel af*)

JOOST: Ben jij hier de waardin?

LIESJE: En eigenaresse, maar Nico financiert. Alles staat op zijn naam.

JOOST: Wie is die Nico dan?

LIESJE: Hij heeft zich zo een beetje over mij ontfermd, toen ik alleen in de wereld kwam te staan.

JOOST: Alleen?

LIESJE: Ja, al enige jaren. Maar ga toch zitten en vertel.

JOOST: Ik bekijk je liever eerst nog even staande. Je bent nog knapper dan vroeger Liesje.

LIESJE: Jaja, een complimentje is gauw gedaan.

JOOST: Nee, ik meen het.

LIESJE: Tegen hoeveel meisjes heb je dat al gezegd?

JOOST: Ik ben over het algemeen niet zo vlot tegenover meisjes.

LIESJE: Nee, een sportleraar zal niet een hele zwerm meisjes achter zich aan hebben!

JOOST: Och meisjes genoeg.

LIESJE: Die allemaal gek zijn op hun knappe sportleraar.

JOOST: Maar ik heb er nog nooit eentje ontmoet op wie ik gek ben. Tenminste tot nu toe nog niet.

LIESJE: Maar ik ben geen leerlinge van je.

NICO (*opkomend met twee koffie*): De koffie.

LIESJE (*snelt verrukt naar Nico toe*): Oh Niekel! Niekel! (*en geeft hem plots een kus op zijn wang*)

NICO: Pas op me koffie!

LIESJE (*fluistert hem hardop in het oor*): Hij is het geloof ik, de prins!

NICO: Maar nu is al mijn koffie er overheen gelazerd en kan ik weer nieuwe halen.

JOOST: Helemaal niet nodig, Nico. We, gooien het gewoon terug van het schoteltje in het kopje.

NICO (*strekt zijn rug*): 't Is hier een net hotel, meneer Joost. Zulks doen wij in de keuken: van het schoteltje in het kopje terug. (*draait zich waardig om en schrijdt af*)

JOOST: Dat is me wel een nummer zeg.

LIESJE: O, ik zal me hele leven nooit meer buiten hem kunnen. Maar ga nu zitten en vertel eens precies waarvoor je gekomen bent. Want voor vakantie kom je niet, zei je. En je wist ook niet dat je mij hier zou vinden.

JOOST (*terwijl ze gaan zitten*): Nee, als ik dit geweten had was ik veel eerder gekomen.

LIESJE: Hou nou es op met vleien. Ik ben hier de waardin. Laten we zakelijk zijn.

JOOST: Maar zakelijk zijn is zo moeilijk, nu ik jou weer zie. (*pakt haar*

hand) Weet je dat ik altijd aan jou gedacht heb en dat mijn enigste wens was, je nog eens te ontmoeten.

NICO (*op*): De koffie van het schoteltje in het kopje. Of stoor ik?

LIESJE: Waarom zou jij storen, Niekel?

NICO: Jullie zitten hand in hand.

LIESJE (*schrikt*): Oh! (*trekt snel hand terug*)

NICO: Alstublieft uw koffie meneer Prins.

JOOST: Pardon, Joost van de Berg.

NICO: Hè?... Oh, neem me niet kwalijk. (*fluistert Liesje hardop in het oor*) Hij is een knappe. Ik mag hem wel. (*dan weer gewoon*) Zal ik dan maar met mijn schoenen in de bijkeuken gaan zitten, waardin?

LIESJE: Je hoeft voor ons niet weg te lopen, Niekel.

NICO: Gelukkig maar, want ik hou van vrijen, ik bedoel van de vrije natuur. (*tot de schoenen*) Wie is er aan de beurt? Had ik niet u ook een afspraak gemaakt, meneer Welf?

LIESJE: Laat je koffie niet koud worden. En vertel nu es zakelijk.

JOOST (*samen koffie drinkend*): Kijk, ik ben sportleraar. En wat ik wil, is: de mensen in beweging houden. Iedereen wordt veel te dik.

NICO (*poetsend tot zijn schoen*): Dat is tegen mij, liefje.

JOOST: De mensen zitten maar en eten maar, ook in de vakantie. Ze rijden met hun auto van het ene terrasje naar het andere. Maar lopen, beweging, een beetje sport, ho maar!

NICO (*asemt op zijn schoen*): Ho maar! Je moet het maar op kunnen brengen al die beweging op mijn leeftijd. Ik moet er niet aan denken.

JOOST: En weet je wat ik nu wou? De mensen juist in hun vakantie aan sport laten doen. Zo'n buitentje als dit is er het neusje van de zalm voor. De mensen komen voor hun rust. Maar rust roest. Rust doet de scharnieren vastroesten.

NICO (*nogmaals asemend en sprekend tot zijn schoen*): Zo voel ik het ook liefje. Al mijn scharnieren zitten vastgeroest. (*hij spuugt op zijn schoen en wrijft verder*)

JOOST: Maar de mensen moeten wandelen, sporten, boslopen maken. Hier is de omgeving ideaal daarvoor. En dan zal je eens zien hoe fit ze na hun vakantie thuiskomen.

LIESJE: Dus je wou er hier een soort vakantie-sport, school van maken.

JOOST: Precies mijn Liesje. Jij voelt mij helemaal aan. Je zult eens zien hoe enthousiast je gasten zullen worden. En ze vertellen het iedereen door. Je zult spoedig uit moeten breiden. Want niemand wil jong dood gaan door gebrek aan beweging.

LIESJE: Niekel, kom er es bij zitten. Heb je gehoord wat Joost zei?

NICO (*komt naderbij met schoen en borstel*): Maar waardin, een

huisknecht hoort toch niet wat zijn bazin met één van haar gasten bespreekt. Maar ik ben er wel tegen.

LIESJE: Tegen? En je hebt niets gehoord.

NICO: Nou ja, ik ving zo het een en ander op. Maar heeft meneer van de Berg er rekening mee gehouden hoeveel vuile schoenen mij dat oplevert als iedereen gaat hollen door die modderige bossen.

LIESJE: Je overdrijft Niekel. Ik voel er wel wat voor. Een vakantiesportschool. Ik begin zelfs steeds enthousiaster te worden!

NICO (*knikt*): En meneer de sportleraar hier voorgoed over de vloer. Ik begrijp.

LIESJE: Maar we hebben toch nog kamers vrij.

NICO: Die hele mooie zelfs, met balcon. Dan kan meneer de sportleraar ochtendgymnastiek doen zo vanuit zijn bedje op het balcon. (*fluistert haar hardop in het oor*) Maar het is wel de duurste kamer die we hebben.

LIESJE (*fluistert hardop terug*): Wat geeft dat nou?

NICO (*fluistert*): Juist omdat het niks geeft. Meneer zal wel niet betalen. Het zal hem wel om een gratis vakantie te doen zijn.

LIESJE (*fluistert*): Voor wat hoort wat, Niekel. (*dan weer gewoon tot Joost*) Het is in orde Joost. Niekel is ook helemaal enthousiast. Nietwaar Nico? Wijs meneer Joost even die kamer met balcon, wil je?

NICO: Alsjeblieft, neem jij die schoen en borstel dan van me over. (*duwt beide in haar hand*)

LIESJE: Zeg, ben je helemaal! (*maar zij staat al met schoen en borstel in de hand*)

NICO: Ik voel me kiplekker, liefje. Maar jij. Het lijkt wel of je koorts hebt zo gloei je. Wil meneer de sportleraar me dan maar volgen.

JOOST (*pakt zijn koffertje op*): Tot straks dan, Liesje.

LIESJE: Tot straks Joost.

NICO: Gaat u voor meneer de sportleraar. De trap omhoog en dan links af. Maar donder niet naar beneden. Anders moet ik mij weer bukken om u op te rapen. (*beiden af*)

LIESJE (*met schoen en borstel, verrukt*): Ohhhh... ik voel me in de zevende hemel! Mmmm (*wil in haar enthousiasme haar beide handen kussen, maar kust schoen en borstel*) Ajakkes, wat doe ik nou! (*smijt schoen en borstel weg en holt af*)

FRITS (*van links op, loopt als een Hamlet, staart dromerig voor zich uit*): Ik hou van haar, ik hou van haar, ik hou van haar... maar ik durf het haar niet te zeggen... Ik zou naar haar toe willen gaan... maar ze slaapt met haar tante samen. (*staat met de rug naar de deur dromerig voor zich uit te zien*)

NICO (*verschijnt in de open deur*): Ah... onze melkmuil. (*dan hardop*)

Goede morgen meneer Frits.

FRITS (*loopt nu naar hem toe*): Ah Nico! beste brave Nico!

NICO: Na na na na na, te veel eer meneer.

FRITS: Niks te veel eer. Je krijgt nog wat van me. (*grijpt naar zijn portemonnaie*)

NICO: O nee nee nee, Nico neemt nooit geld aan meneer.

FRITS: Maar het komt je toe. Zoals jij me gisterenavond geholpen hebt.

NICO: Dat was toch een vriendendienst, meneer. Dat heeft niets om het lijf.

FRITS: Jawel, hier, neem aan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto